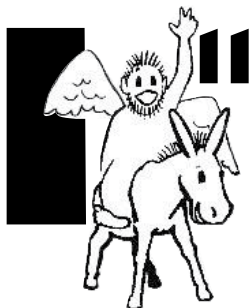

aktivní posele

2018-XIX. ročník

Milý čtenáři, milá čtenářko!

„Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům. Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův.“

Židům 10, 24–25

„Bud' věrný až na smrt, a dám ti vítězný věnec života.“

Zjevení Janovo 2, 10

Milí bratři, milé sestry,

proč někteří více, jiní méně pravidelně přicházíme do společenství našeho sboru? Co tady hledáme?

Pakliže se pokusíme na zmíněnou otázku odpovědět, asi nám dojde, že ten důvod souvisí s Ježíšem Kristem. Sbor je místem, kde lidé společně sdílejí víru v Krista. K němu se upíná jejich naděje. S ním spojují svoji přítomnost i budoucnost. Křesťané jsou lidmi, kteří vyznávají, že v jejich životě i v běhu tohoto světa o něco závažného jde. A tato jejich jistota je pevně spojena s Ježíšem.

Ale slovo víra v původním řeckém jazyce zcela souzní se slovem věrnost. Nám to tak dnes již nezní. Víru dnes člověk často chápe jako přitakání ke skutečnosti, která nás přesahuje. Ale víra souvisí s věrností. Je to věc vztahu. To taky asi nejvíc zdůrazňujeme při kurzích Alfa. Věrný je ten, který má někoho tak rád, že s ním spojí svůj život a neopouští jej, ani v dobrém ani ve zlém. Křesťané v 1. století byli pronásledováni a přesto osvědčovali svou věrnost Kristu až po mučednickou smrt. Mohli teoreticky věřit v Krista a zpřetrhat pouta s církví, když to bylo tak nebezpečné. Ale oni potřebovali společenství, byla to pro ně věc zcela zásadní. I my potřebujeme společenství s těmi, s nimiž nás pojí stejná

důvěra v Boží lásku. Ano, zde v církvi si prohlubujeme vztah k Ježíši Kristu i k lidem.

O pouhých několik desetiletí později už musí pisatel listu Židům vyzvat: „Nezanedbávejte společná shromáždění...“ Ochabující víra se projevovala tak, že někteří přestávali do shromáždění přicházet, až se ztratili docela. Možná necítili zájem ze strany bratří a i uprostřed církve se cítili sami. Možná že měli strach a tlak ze strany protivníků byl příliš velký. V obou případech však bez společenství ochabovala a hynula jejich věrnost Kristu a tím i jejich víra.

Nemůžeme si otázku po naší věrnosti ani dnes přestat klást. Věrnost dle apoštola Pavla patří mezi ovoce Ducha svatého. Prikázat se nedá. Ale je možné, tak, jako to dělá pisatel knihy Zjevení, ji zdůraznit a vybědnout k ní. Položit důraz na to, že právě ona je spontánním a krásným projevem toho, že jsme byli obdarováni Duchem svatým a ještě dříve se ve křtu stali součástí Krista.

Nehrozí nám dnes pronásledování. Žijeme v době veliké Boží milosti a věrnosti. Jaká vzácnost!

Váš Jan Lukáš, farář

Milí čtenáři Posla!

V uplynulém období jsme dvakrát slavili: nejprve sto let existence naší církve v Pardubicích, před pár dny pak stoleté narození našeho státu. To slovo „našeho“ říká, že kromě rodin a přátelských part patříme i do velkých komunit, i ty nás utvářejí, formují a z druhé strany i ty utváříme, formujeme. Být vděčný za společenství je, zdá se mi, v dnešní době dar. Nějak si stále víc zvykáme být sami se svým elektronickým kamarádem, který nám nalhává iluzi mnoha „přátel“.

Měla jsem spolu s našimi dětmi velkou radost z pardubického setkání. Umocnilo ji krásné slunečné počasí, ale primárně byla založena radostí nad existencí reálných lidí, bratří a sester, kteří se opírají o společné hodnoty, zpívají stejné písně, jsou schopni

se společně modlit. Byla to síla. Síla Ducha, který dával vytvářet jednotu v různosti.

Na oslavy jubilea republiky přšelo. Pan prezident uděloval státní vyznamenání a mně se chtělo brečet. Nad nivelizací obecně sdílených hodnot, která dovolí, aby státní cenu obdržel komunistický básník či mainstreamoví obhroublí baviči spolu s vojáky padlými za naši vlast v Afghánistánu. Ubývá těch, kteří cítí, jak to drhne. Jak se posouvají hranice toho, co je slušné, co bylo slušné. Jak se stále víc říká: ono to bylo složité. Vždycky je „to“ složité, i dnes.

Buďme vidět, buďme slyšet. Formulujme své křesťanství ve vztahu k dění kolem nás. Jsme sůl země. „Když bude sůl zmařena, čím bude (země) osolena?“

Jana Vrajová**Slavnostní bohoslužby k 100. výročí založení ČCE v Pardubicích**

4. 11. neděle	09.00	bohoslužby s večerí Páně	Jan Lukáš
6. 11. úterý	18.00	biblická hodina	
7. 11. středa	19.00	Kurz ALFA – 7. setkání	
8. 11. čtvrtek	09.15	Seniorklub	
	13.00	pobožnost v Diakonii D. Moravice	
9. 11. pátek	16.00	biblická hodina pro děti	
	18.00	mládež	
10. 11. sobota		výlet Sešlosti	
11. 11. neděle	09.00	bohoslužby	Jan Lukáš
	13.00	bohoslužby DD Chválkovice	
	14.30	bohoslužby DD Hrubá Voda	
12. 11. pondělí	18.30	schůze staršovstva	
13. 11. úterý	18.00	biblická hodina	
	19.30	Sešlost u Marků	
14. 11. středa	19.00	Kurz ALFA – 8. setkání	
16. 11. pátek	16.00	biblická hodina pro děti	
	18.00	mládež	
18. 11. neděle	09.00	bohoslužby se dvěma křty	Josef Hromádka
20. 11. úterý	18.00	biblická hodina	
21. 11. středa	19.00	Kurz ALFA – 9. setkání	
22. 11. čtvrtek	13.00	pobožnost v Diakonii D. Moravice	
	13.45	Seniorklub	
23. 11. pátek	16.00	biblická hodina pro děti	
	18.00	mládež	
25. 11. neděle	09.00	bohoslužby vernisaž výstavy – Reformace	Pavel Šindler
27. 11. úterý	18.00	biblická hodina	
	19.30	Sešlost u Solichů	
28. 11. středa	19.00	Kurz ALFA – 10. setkání	
30. 11. pátek	16.00	biblická hodina pro děti	
	18.00	mládež	
1. 12. sobota		nocování dětí v kostele	
2. 12. neděle	09.00	bohoslužby s VP - 1. adventní neděle	Jan Lukáš

- maminky s dětmi podle domluvy
- volejbal každou neděli v 18.00 hod.

OMLUVA

Je nám líto, ale nepodařilo se nám zajistit do tohoto čísla zprávu z jednání Staršovstva.

Narozeniny v listopadu

- 2. 11. Růžena Vrajová
- 4. 11. Vojtěch Jakubec
- 6. 11. Milan Holubec
Ludmila Štorková
- 7. 11. Miroslav Kopeček
- 9. 11. Mgr. Ester Stodolová-Gallatová
- 21. 11. Eva Bartušková
- 23. 11. Ellen Sřahelová
- 28. 11. Marie Zbořilová
- 30. 11. Josef Vraj

Úmrtí

Rozloučili jsme se 5. 10. se sestrou Dagmar Zimáčkovou (70 let)

Shromáždění organizátoři i frekventanti našeho Kurzu Alfa. Foto: N. Batlová

Ze sborového života

Bratr Josef Hromádka se loučí

Br farář Josef Hromádka kázal v neděli 30. 9. 2018 v našem sboru, v čase slavnosti v Pardubicích, a bohoslužby byly jeho příspěvkem jubilující ČCE.

Všechny sestry a bratry zveme k bohoslužbám v neděli 18. listopadu 2018, kdy bude br. farář Josef Hromádka sloužit při bohoslužbách a křtech, bude to rozloučení s jeho kazatelskou službou, jak se sám rozhodl letos, kdy si připomínáme 100. výročí vzniku ČCE.

Noemi Batlová

Bohoslužby v neděli Děkčinění 7. října doprovodil vokálně instrumentální soubor VOX HUMANA pod vedením br. faráře Jana Juna.

Neděle Díkčinění

7. října jsme v našem sboru slavili neděli Díkčinění. Hostem na kazatelně byl bratr farář Pavel Pokorný, farář sboru ve Sřešovicích a člen synodní rady. Kázal na text Kaz 2, 1-11.

Slavíme svátek Díkčinění za dary Boží. Děkujeme za plody země, ovoce, chléb, víno (hrozny i nápoj). Za vše, čím se živí naše tělo. Bible tím nepohrdá. Vždyť se také za chléb vezdejší modlíme. A mnozí také – nejen v neděli Díkčinění – děkujeme Bohu před každým (všedním i svátečním) jídlem.

Děkujeme i za vše, čím se sytí naše duše. Za naše blízké a za dar dobré mysli. A děkujeme za to, z čeho žije náš duch. Za dar víry a naděje.

Kazatel mnohé z těchto darů zmiňuje, ale dělá nad nimi otazník. Nebo se jim dokonce vysmívá? Ne, snad ne těm věcem, sám sobě se pošklebuje. Své vlastní radosti nebo naitivě. Užival těch darů ve svou chvíli, ale teď o tom přemýšlí a leccos vidí jinak. Je kazatel moudrý člověk, který získal životní zkušeností hlubší vhled, lepší poznání? Dává dobrou radu mladým? Anebo je zahořklý stařec? Chce nám jen naši radost pokazit? Ale jeho radost přece byla opravdová, nepopírá, že ho život těšil, proč by mu ve zpětném pohledu měla zhořknout? Což nemá

radost svou hodnotu, i když víme, že se radujeme z pomíjivých věcí? I když víme, že přijdou těžké, smutné časy? Máme se snad už dopředu rmoutit a žádné radosti neužít?

Z odstupu hledí kazatel na vlastní život, na své úsilí, přemýšlí, zvažuje a sebe nešetří. Vidí svou povrchnost, slepotu, nezodpovědnost. Užitečné je jeho pozorování. Kolikrát třeba slyším: neviděl jsem, nevnímал, byl jsem ponořen do své práce, kterou jsem měl rád, ale málo jsem se věnoval dětem, rodině. Teď toho lituji. Ano, radost v tom byla, ale upřel jsem se celý jedním směrem. Něco jsem opominul, s někým se minul.

Anebo se ukazuje, že byl kazatel příliš zaměřen sám na sebe. Užít

si, udělat sobě dílo, být pro sebe, neodpírat si. Vlastně mi připadá, že se sice opravdově radoval, ale nebyla to radost z darovaného, protože vše si sám zařídil, nic nedostal, nikoho jakoby nepotřeboval. Copak je to za dary, když jsem si vše zařídil sám?

Občas slyším: musel(a) jsem si udělat radost. Zajít si na dobré jídlo, koupit něco na sebe. Zní mi to divně („užít si“), ale vím, že je obrovský rozdíl, řekne-li něco takového obětavý a uštváný sociální pracovník anebo někdo, kdo nedělá nic jiného, než všechno jen pro sebe. A je spíš divné, že těm, kdo se dávají druhým, dávno neřek-

li jejich blízcí: kup si něco na sebe, udělej (me) si dnes volno, anebo: zvu tě na večeři. Mimochodem, pokud ti, kdo dávají, tak činí bez radosti, nějak to darované méně chutná. Někdy ani nemám chuť přijmout dar (službu) od někoho, kdo mi s ní zároveň servíruje svou únavu, zakyslost, svůj potlačovaný, avšak zjevný nárok na vděčnost a obdiv. Ať si tedy dobří lidé klidně užívají dobrých věcí pro (svou) radost! I těm v jejich okolí pak bude líp.

Krásných, dobrých, úžasných věcí kazatel dosáhl a užíval. Jeho současníkům musely připadat nedosažitelné, nadnesené. Dnes jsou v možnostech skoro každého. Ty věci jsou krásné a příjemné a není zakázáno jich užívat, ale snad je ten problém v té přílišné snadnosti, s jakou po nich saháme. Kazatel jako nějaký král pořizuje si zahrady se všemi druhy ovoce.

Připomíná to zahradu zemskou, ráj Eden. Jako by si pro sebe dokázal vytvořit, co podle začátku bible stvořil Bůh. Je v tom jakási pýcha? Chybí v tom právě Bůh jako Dárce? Chybí v tom druhý člověk jako part-

ner? Svobodný protějšek, jehož nevlastním, a proto mne může obohatit? Obdarovat? Milenky, které si pořizuje a které ho jistě těší, pro něj takovým darem nejsou. A dobře si všimněme: chybí tady jakékoli morální rozhořčení. Kazatelova moudrost spočívá v rozpoznání, že horší než nemravnost je životní prázdnota. Nepotkává se v tom s Ježíšem?

Když Kazatel závěrem bilancuje své úsilí, připouští, že užívat si přináší sice potěšení, ale užitek z toho žádný není. A z toho plyne jeho frustrace. Všechno je marnost. (Tak překládají králičky.) Tak tedy: užít si a užitek. Ta slova jsou si blízká a přece vzdálená. Užít si není špatné! Budiž nám přáno. Ale v téhle souvislosti, jak o tom mluví Kazatel, užít si mi připadá, jako by života ubylo, jako bych z něho ukrojil. A přinést užitek naopak, jako by se něco životu přidalo, jako něco dobrého pro druhé, pro společnou budoucnost.

Jako první biblické čtení jsem vybral Ježíšovo slovo z kázání na hoře: Nestarejte se, co byste jedli a co pili, ale hleďte nejprve

Boží království a jeho spravedlnost. A je to jasné slovo, kam svůj život napřít, jak volit. Zaměř se na Boží království, na spravedlnost pro druhé. Na kultivaci společenství, soužití v respektu a pokoji, jeho perspektivu. V tom je naděje, krása, dobro. Darem, který můžeme dostat, je naše radost z toho, že dáváme. Honba za vlastním štěstím není nemravná, ale je zbytečná. A od svých přání a tužeb (nejsou snad jen převlečenými strachy o sebe? Nejsou známkami nedůvěry vůči nebeskému Dárci?) můžeš být svoboděn. Jaká radost nechat se obdarovat! Dostávat a přijímat s radostí. S radostí dávat. Amen.

O hudební doprovod se postarali další naši hosté – vokálně-instrumentální soubor VOX HUMANA pod vedením br. faráře Jana Juna.

Slyšeli jsme preludia D. Buxtehudeho a kantátu J. S. Bacha: Der Herr denket an uns (BWV 196) – Ž 115, 12–15, liturgické písně z Iony při vysluhování večere Páně.

S br. farářem Pokorným jsme po bohoslužbách měli ještě krátkou besedu.

Byla to krásná bohoslužebná slavnost a všem, kteří se na ní podíleli, patří upřímný dík!

nb

Pro děti

Věrnost

Lojzík měl výborného dědečka. Kdykoliv přišel k nim na návštěvu, vtáhl ho Lojza do svého pokoje a čekal, až dědeček bude vyprávět. Ten znal všelijakých příběhů a jak je dovedl poutavě vyprávět! Lojzíkovi svítily oči, když slyšel vyprávět příběhy z dávných dob. Se zatajeným dechem poslouchal o pronásledování křesťanů v Římě, o jejich úkrytech v katakombách. Rád poslouchal příběhy o českých bratřích, kteří byli pronásledováni pro víru, dovedli obětovat vše proto, aby zachovali věrnost slovu Božím, se slzami v očích poslouchal příběh z daleké Kostnice.

Když šel Lojzík spát, znovu si příběhy o věrnosti opakoval a velmi si přál, aby mohl být také takový hrdina. Svým způsobem i trochu litoval, že už není doba, kdy se křesťané zavírali do vězení, kdy trpěli po Krista a pro svou věrnost pravdě. A ve svých snech se viděl jako

ten, který necouvne, pevně stojí i ve chvíli, kdy nepřátelé chtějí ukončit jeho život.

Ráno ovšem musel do školy. Není to nic příjemného brzo vstávat, zrovna začínají matikou, no to bude hrůza. Ale nejen to, ještě jedna věc ho trápí. Včera o přestávce, kdy byli všichni venku, se vrátil do třídy, protože zapomněl svačinu. Když otevřel dveře, uviděl svého nejlepšího kamaráda Karlíka, jak něco dělá u stolku učitele. Když přišel blíže, viděl v jeho ruce známkový notes jejich třídního učitele. Karlík tam něco trhal. Oba byli z tohoto setkání překvapení: „No co se díváš?“ řekl Karlík, „tu čtyřku z diktátu jsem dostal neprávem. Myslím si, že se nic neděje, když vytrhnu jeden list a pan učitel si jistě nevzpomene, co jsem měl za známku. Ty to na mne jistě neřekneš, vždyť jsi můj nejlepší kamarád.“ Lojzík se zamyšleným výrazem odešel na dvůr.

Samozřejmě pan učitel na to přišel a strašně se zlobil. Nastalo vyšetřování, Karlík se ovšem nepřiznal. Ale nejen to, pan učitel nakonec označil za viníka Miloše, tedy chlapce, který se velmi špatně učil, neměl žádné kamarády.

Domů šli oba kamarádi společně. Karlík zamlklého Lojzu přesvědčoval, že se nic nestalo, že Miloš stejně dvojku z chování dostane, tak proč se tím zabývat. A nejen to: „Lojzo, jsme přece kamarádi, máme jeden při druhém věrně stát!“

Večer zase přijel děda. Dnes měl připraven zvlášť poutavý příběh. Vyprávěl o Dietrichu Bonhoefferovi, který se postavil proti nacistické zvlí a s důvěrou v Boží moc odcházel na popraviště. Dědeček zajímavě povídal, ale jeho vnuk jako by byl duchem nepřítomen. Co se to děje s jeho jindy tak pozorným posluchačem? „Lojzíku, co se stalo?“ Lojza chvíli zapírá, ale pak vše dědečkovi řekne. Není to jednoduchá situace, jsou zde dva kamarádi, ale na druhé straně je ublíženo Milošovi, tedy chlapci, kterého nemá nikdo rád a nikdo se nad tím asi nepozastaví.

„Víš, Lojzíku,“ hovořil dědeček, „tolik večerů jsme si spolu povíдали o věrnosti, o lidech, kteří věděli, kde je pravda a stáli za ní až dokonce svého života. Ty jsi vlastně v podobné situaci, i ty bys měl zít vřechnu svou odvahu a postavit se na stranu Miloše. Pořádně si to rozvaž, já se zítra večer zastavím.“

Lojza nemohl usnout, v polospánku se mu střídali lidé na hořících hranicích, dědečkova moudrá tvář, Miloš, Karlík a pořád dokola. Několikrát se rozhodl, jak se má zachovat, několikrát své rozhodnutí zase změnil. Těžce se mu vstávalo.

Když přišel do školy, jeho první pohled patřil na místo, kde sedává Miloš. Ten jako obvykle byl úplně sám a něco si psal.

Ale to už vcházela pan učitel: „Ještě než se začneme učit, vrátím se k mému roztrhanému zápisníku.

Vím, Miloši, že jsi pěkný rošťák, ale to bych od tebe nečekal. Hrabat se mi ve stole a ještě trhat něco, co není tvoje, vypadá to na dvojku s chování!“ Lojzík spolu s ostatními poslouchal, ale najednou – co se to děje? Jeho pravá ruka vystřelí nahoru. „Co chceš Lojzíku, nezdržuj, máme mnoho učení!“ Ale Lojzík se už nedá zastavit. „Pane učiteli, já viděl Karlíka, jak o přestávce trhal notes, Miloš je v tom nevině!“ Už je to venku a Lojzíkovi se ulevilo.

Večer nedočkavě čekal na dědečka. „Dokázal jsem to, řekl jsem pravdu, moc ti dědečku děkuji!“ A dědeček se s určitou hrdostí podíval na svého vnuka a jako by si sám pro sebe vybavil text z Lukášova evangelia: „Kdo je věrný v nejmenší věci, je věrný také ve velké; kdo je v nejmenší věci nepoctivý, je nepoctivý i ve velké.“

Antonín Plachý

Jakou cenu má elektroodpad?

Skoro každý z nás již dnes vnímá jako samozřejmost recyklaci skla, papíru nebo plastů. Méně zažité máme, že stejně tak by tomu mělo být i u elektrozařízení, i když toto tvrzení neplatí na sto procent. Starou pračku, televizi nebo ledničku bychom se asi do popelnice vyhodit nepokoušeli. U velkých elektrospotřebičů nezaváháme a odveze-me je do nejbližšího sběrného dvora. Ale jinak tomu je u tak běžných věcí denní potřeby, jako jsou úsporné žárovky, fény či holicí strojky. Ty se do popelnice před domem vejdou bez nejmenších problémů, tak proč pro ně hledat speciální sběrné místo? Navíc je nevyhazujeme každý den, tak proč si přidělovat práci?

Ložiska nerostných surovin se postupně vyčerpávají, řada z nich se nachází na nepřístupných místech, kde by jejich těžba byla nejen časově, ale především finančně velmi náročná. Nezbyvá než začít s přírodními zdroji šetřit a recyklovat suroviny ze starých elektrospotřebičů.

Recyklací malých domácích spotřebičů, mobilních telefonů nebo počítačů je možné získat zlato, stříbro, měď a další vzácné kovy. O všechny tyto suroviny je na trhu velký zájem a firmy, které sbírají právě tento typ elektroodpadu, je mohou dobře zpeněžit. Tento elektroodpad má **pozitivní ekonomickou hodnotu**. Neplatí to ale o všech vyřazených elektrozařízeních. Zpracováním vysloužilých světelných zdrojů nejen, že nejdě nic vydělat, naopak jejich recyklace něco stojí. Neobsahují žádné cenné suroviny, ale

zato malé množství rtuti, jejíž zpracování je velmi nákladné. V tomto případě hovoříme o **negativní ekonomické hodnotě** elektroodpadu.

Díky recyklaci lze využít více než 90 % materiálu z úsporných zářivek – plasty na výrobu různých plastových komponentů, kovy pro kovovýrobu, sklo jako technický materiál. Vyčištěná rtuť poslouží znovu v průmyslové výrobě.

Recyklace má smysl, pomozte nám chránit přírodu a nevyhazujte úsporné zářivky do směsného odpadu.

V Olomouci můžete vysloužilé světelné zdroje odevzdat ve sběrných dvorech, supermarketu TESCO, na MěÚ a také v kostele církve českobratrské evangelické, kde v přízemí, ve velkém sále je umístěna malá sběrná nádoba na vysloužilé a již nefunkční úsporné žárovky, LED žárovky, výbojky a také kartonová krabice na lineární zářivkové trubice

Zpětný odběr světelných zdrojů pro naše město Olomouc zajišťuje kolektivní systém EKOLAMP, který v České republice funguje již od roku 2005. Vytváří síť sběrných míst a plně hradí přepravu sběrných kontejnerů do recyklační firmy i samotnou recyklaci. Díky tomu ušetříme finanční prostředky, které bychom jinak museli zaplatit za recyklaci nebezpečných odpadů.

Více se o problematice nakládání s nefunkčními zářivkami dočtete na www.ekolamp.cz.

Bohdan Gallat

Jak se dělá sbor

V září vyšel v nakladatelství EMAN Praha sborník JAK SE DĚLÁ SBOR. Sbor je pořád základem pro pospolitý život křesťanů. Jak ho v současné době utvářet? Kolem čeho ho soustředit, jak ho otevírat ven? Kdy ještě sbor je sborem a kdy zašel? A jaké jsou širší kontexty tohoto přemýšlení v současné Evropě nebo daleké Jižní Koreji? Texty z kurzu Spolku evangelických kazatelů z r. 2018

K dispozici v naší sborové knihovně!

-nb-

Příběhy víry

Příběhy, které se staly, které zasáhly do života jednotlivých lidí, rodin, církve, obcí. Příběhy, které někdo prožil na vlastní kůži. Nebo o nich slyšel vyprávět. Příběhy, které zdánlivě nejsou tak podstatné, aby někdo usiloval o jejich sepsání.

Příběhy, které v době vydání této knihy, ještě někdo zná. A často je poslední, kdo je může předat dál. Příběhy, v nichž vystupují lidé, jejichž jména většinou nejsou širší veřejnosti známá. Příběhy, které kromě kronik a učebnic snad pomohou zachovat něco z toho, čím Českobratrská církev evangelická od roku 1918 prošla a čím žila.

Knihu vydáváme v roce stého výročí sjednocení českých církví augsburského a helvétského vyznání v Česko-bratrskou církev evangelickou

Daniel Ženatý / z předmluvy knihy

Tato kniha je již v naší sborové knihovně.

*jak se dělá
sbor*

knihovna Spolu sv. 23

**PŘÍBĚHY
VÍRY**

100 LET V ČESKOBATRSKÉ CÍRKVI EVANGELICKÉ

BŮH MILUJE CIZINCE

Výstava dává na třinácti barevných tabulích zaznít biblickým výzvám pro vztah s cizinci. V její první části jsou představeny osudy „prominentních“ biblických cizinců – od Abrahama a Sára přes Josefa, Mojžíše a Rút až k Ježíši a prvním křesťanům. Druhou část tvoří stále aktuální biblické příkazy o ochraně cizinců. Třetí část pojednává biblické pojetí pohostinnosti. Putovní výstava je dvojjazyčná (česko-německá).

CARITAS - Vyšší odborná škola sociální ve spolupráci s Katedrou křesťanské sociální práce zve na zahájení putovní výstavy s názvem "Bůh miluje cizince". Vernisáž se uskuteční 30. října 2018 v 16:00 ve vestibulu školy (nám. Republiky 3). Výstava potrvá do 19. listopadu 2018.

Vernisáž „Bůh miluje cizince“

(Olomouc) – V úterý 30. října 2018 v 16 hodin ve vestibulu školy (nám. Republiky 3), ve spolupráci s Katedrou křesťanské sociální práce Cyrilometodějské teologické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci proběhlo zahájení putovní výstavy s názvem „Bůh miluje cizince“. Bible vypráví o mnoha příbězích spjatých s vyhnáním. Jak bychom tedy měli k cizincům přistupovat?

Expozice přináší příběhy dávných svědků víry. Na dvanácti barevných panelech seznamuje s biblickými uprchlíky: od Abrahama a Sára přes Josefa, Mojžíše a Rút až k Ježíšovi a prvním křesťanům. Výjimečný projekt chce do české veřejné diskuse přinést i křesťanský hlas. V situaci, kdy jsme denně konfrontováni s odmítavými stanovisky politických reprezentantů a rychlými řešeními s nulovou tolerancí, máme jako křesťané slyšet, jaké důrazy a výzvy zní z Bible. Výstava je dvojjazyčná, česko-německá a má putovní charakter. Její původní verzi připravila Rakouská biblická společnost. Realizaci zajistila Českobratrská církev evangelická díky podpoře Česko-německého fondu budoucnosti a Gustav-Adolf-Werk e.V. Výstava bude v Olomouci do 19. 11. 2018.

Úvodního slova se ujal Mgr. Jan Lukáš, farář Českobratrské církve evangelické a Dr. Selma Porobic, vedoucí oddělení humanitárních studií a odborná asistentka na Katedře křesťanské sociální práce (CMTF UPOL).

CARITAS – Vyšší odborná škola sociální Olomouc vzdělává studenty v programech Charitativní a sociální práce a Sociální a humanitární práce. CARITAS

– VOŠs Olomouc od roku 2000 nabízí také vysokoškolské bakalářské studium ve spolupráci s Cyrilometodějskou teologickou fakultou Univerzity Palackého v Olomouci. Škola je řádným členem Asociace vzdělavatelů v sociální práci, která sdružuje školy poskytující vysoce kvalitní vyšší odborné i vysokoškolské vzdělání v oboru. Více informací o vzdělávacích programech, mezinárodních projektech a aktivitách studentů lze najít na www.caritas-vos.cz.

Kontaktní osoba: **Lucie Bučková**, oddělení komunikace, tel: 777 713 450, email: lucie.buckova@caritas-vos.cz

KONZERVATOŘ EVANGELICKÉ AKADEMIE

Konzervatoř Evangelické Akademie, Wurmova 13, Olomouc, tel.: 585 208 583, email: koncertni@konz.cz

KONCERT

Akce Konzervatoře EA, listopad 2018

Interní koncert

7. listopadu 2018, 18.00 hod., koncertní sál KEA
účinkují:
Studenti a pedagogové Konzervatoře EA

Koncert oddělení dechových nástrojů

20. listopadu 2018, 18.00 hod., koncertní sál KEA
účinkují:
Studenti a pedagogové z oddělení dechových
nástrojů Konzervatoře EA

Abonmá – A2 „Chystáme se součít!“

28. listopadu 2018, 18.00 hod., Koncertní sál KEA
účinkují:
Studenti a pedagogové z oddělení dechových
nástrojů Konzervatoře EA

Výstava Reformace v Českých zemích

Dvojazyčná výstava sestává z deseti bohatě ilustrovaných bannerů, vztahujících se k následujícím tématům: **Jan Hus, Husité, Evangelické proudy v 16. století, Jan Hus a Martin Luther, Čeští bratři, Luterská centra, Náboženská rozmanitost na Moravě, Protireformace, Od Tolerančního patentu 1781 k založení republiky 1918, Protestantismus ve 20. století a dnes.**

Otevírací hodiny: Neděle: 10.00 -12.00 hod. nebo podle tel. domluvy
Kontakt: tel. 728 289 354

Vernisáž: **neděle 25. 11. 2018 v 10:00 hod.**
výstava potrvá **do 16. 12. 2018.**

Místo: Kostel Českobratrské církve evangelické v Olomouci Blahoslavova 1
Výstava Německého kulturního fóra střední a východní Evropy.

FS ČCE v Olomouci Vás srdečně zve na přednášku
doc. ThDr. Jiřího Mrázka, děkana ETF UK Praha

Témata:

Skutky apoštolů, Pavlovy misijní cesty Kým je Ježíš z Nazaretu?

V evangelickém kostele v Olomouci, Blahoslavova 1
v sobotu 10. listopadu 2018 v 9.00 hodin.

Přednáška je určena pro vzdělávání budoucích výpomocných kazatelů, učitelů
nedělní školy i všechny další zájemce.

Adventní burza 2018

se bude v našem sboru konat
po první tři adventní neděle

2. prosince
9. prosince
16. prosince

vždy od 10 hodin po bohoslužbách.

Výtěžek bude opět věnován part-
nerské Diakonii Rýmařov.

PODZIMNÍ PASTORÁLE

*Je ticho, vinice osiřela
hrozny už lidé sklidili
radosti jsou celí opilí
a srdce, ta mají smělá*

*Je ráno, přikryté tichem
mlhy se válí na blatech
rosa se třpítí na vratech
a uvnitř to voní smíchem*

*Je mírno, utichá ruch
babí léto vlaje v symetrii
pomalu zaorává nostalgii
rozjásaný, starý pluh*

*Je veselo, srdce se nasýtí
k hřivnám je přidán díl
má sílu mladých vín
a těší se jak pohádková víla*

*Je nadějno a vládno
přítel už čeká napjatě
vlaštovka sedí na drátě
utich veškerý ruch
a nadevším, usmívá se Bůh*

Pavel Janošík

Kontakty na zástupce sboru:

Farář Jan Lukáš:	776 029 782	Lukas.Jan@seznam.cz
Kurátor Jan Matějka:	585 436 572	jan.matejka@iol.cz
Pastorační pracovnice Noemi Batlová:	728 289 354	noemi.batlova@gmail.com

Upozornění pro případné dárce: Číslo sborového účtu je 1804603389/0800

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické v Olomouci

2018-XIX. ročník

Vydává sbor Českobratrské církve evangelické v Olomouci vlastním nákladem jako svůj vnitrosborový bulletin. Příspěvky, ohlasy, připomínky posílejte na adresu redakce:

Blahoslavova 1, 779 00 Olomouc,
nebo e-mail: olomouc@evangnet.cz

Redakční kruh:

Jana Vrajová, Jan Lukáš, Noemi Batlová, Petr Marek, Daniel Batla, Laco Švec, Amos Děkaník a Ivana Jenišťová.

Email: Jana.Vrajova@seznam.cz

Grafická úprava a zlom: Jiří K. Jurečka

Tisk: Miroslav Ryšavý

Za všechny chyby v tomto čísle se omlouváme.

Uzávěrka tohoto čísla: 15. 10. 2018

Vyšlo: 4. 11. 2018

Uzávěrka příštího čísla: 15. 11. 2018

<http://www.olomouc.evangnet.cz>